

11) Zrcadlo, pověz mi ...

Křivá zrcadla mají své osobité kouzlo. Modelují naše rysy do směšných rozměrů. Protáhnou nos a uši, rozšíří sezením už tak rozplácle partie a pohyby rukou připomínají cizokrajného mága. Další zrcadlo z nás udělá žábu a hned vedle si můžeme zahrát na rozhlednu. A máme mezi nimi jedinečnou příležitost zasmát se sami sobě. A to je umění náramně užitečné.

Křivá zrcadla mě vždycky okouzlovala. Jenže nikdy jsem netušila, že jednou budu mít takové zrcadlo doma. A ne jedno, ale rovnou čtyři. Ne v rámečku, ale živá. A na rozdíl od těch studených nezakreslují rysy, ale slova, gesta a chování.

Každý den se teď setkávám s ozvěnou svých slov. Třeba večer po uložení dětí do postýlek. Sotva za mnou zapadnou dveře dětského pokoje, ozývá se:

„Koukej spinkat, máma píše podívat.“

„Ticho tady bude,“ v dětském hlásku vibruje akcent tátova přísného tónu. Následuje trojhlasný smích.

„Ty už mě neštví a spinkej...“ Nový výbuch veselosti.

Před týdnem přijela na návštěvu babička. V jedné chvíli požádala našeho Martina o odnesení papírku z nanuku do koše. Ale moc nepochodila.

„Zahod' ho sama a nedělej si ze mě... (chvilka zaváhání)... nositela. To bych moh kolem tebe skákat pořád.“

Rysy, čerstvě vybalené z mrazničky, nesvědčily právě o naší výchovné pohotovosti. Zrcadlo, zrcadlo, takhle že vypadáme v očích našich dětí? Je to k popukání, co? Nebo snad ne?

Dnes večer jsme si s tátou prohlíželi první rodinný portrét. Studujeme postavy ze sci-fi a mně je jasné, že „zrcadla“ během času nezůstanou jen u slov a gest. Poznávám se na obrázku podle velikosti a podle barevných hvězdiček na šatech. Prstů mám asi sedm, pusou od ucha k uchu,

pokud by tam uši byly. Jenže tam nejsou ani vlasy. Tento fakt táta komentoval slovy: „No jo, portrét budoucnosti.“ A pohladil si mimoděk svoji začínající pleš.

Jdu uložit výkres do pamětních desek. Vedle mezi svátečními hrnečky se mi vrací můj pohled. Chtěla bych se zeptat jako v pohádce: „Zrcadlo, zrcadlo, pověz mi, kdo v naší zemi vychovává své děti nejlépe?“ A také bych chtěla slyšet: „No přece ty, moje paní...“ Ale ne, raději ne. Co kdyby mi řeklo: „No přece ta mladá paní z vedlejšího paneláku, první patro, byt číslo...“ A já bych měla zbytečně vztek. Raději se spokojím s tichem, které mi naznačuje, že mám o dvě vrásky víc a že návštěva u kadeřníka by mi rozhodně prospěla.